

סוגרים שבוע

מספרים ש...

עובר על הדרך

איש עסקים עשיר מארה"ב הגיע פעם לעירו של החפץ חיים. שמעו של הגאון הצדיק הגיע אליו כבר לפני שנים והוא השתוקק מאוד לפגוש אותו. אך כשהגיע לבקרו נחל אכזבה גדולה. הוא נתקל בבית פשוט ביותר. כמעט ללא רהיטים, ללא חפצים יקרי ערך, שספרים רבים גדשו אותו מכל עבר. החפץ חיים ישב בחדרו ליד שולחן עץ פשוט ועליו מפה ועששית, כשלידו מיטת ברזל אחת ושני כסאות עץ פשוטים. אותו יהודי עשיר שוחח עם החפץ חיים והתרשם עמוקות מאישיותו וחוכמתו. לפני שנפרדו לא יכול היה להתאפק ושאל אותו: "כבוד הרב, איך זה שלתלמיד חכם עצום שכמותו יש כל כך מעט חפצים? אין כאן כמעט שום דבר בעל ערך. איך אתה חי כך?"

"ואיפה החפצים שלך?" השיב לו החפץ חיים בשאלה.

"אוהו", אמר העשיר, "לי באמת אין כאן הרבה חפצים, כי אני רק תייר כאן. באתי לזמן מסוים, ובסוף אחזור לביתי הגדול באמריקה".

"אתה תייר כאן?", ענה לו החפץ חיים, "גם אני..."

פותחים שולחן שאלות לדיון משפחתי

* **להוציא מן המחנה** - "וישלומו מן המון... כל טמא לנפש" (הגב) – איך צריך להתייחס לתלמיד שהתנהגותו חורגת מן הכללים של המוסד החינוכי? מתי מן הראוי 'לטפול' בו בתוך המסגרת והיכן עובר הקו האדום בו הוא ייאלץ לחפש מוסד אחר? האם זה מְשֵׁנָה האם מדובר בהתנהגות בעייתית מבחינה דתית, חברתית, מוסרית או מסגרתית? ומה כאשר יש חשש שיגרור איתו אחרים? ומה אם יש חשש שאם יסולק מן המוסד הוא יתדרדר לרחוב?

* **נזיר** - "מינין וישכר נזיר וזומין זין וזומין שכר לא ישֶׁתָּה" (ו,ג) – האם התנזרות והסתפקות במועט זו המצאה של כאלו שפשוט לא היה להם, או שכל אדם צריך להציב לעצמו גבולות פרישה מכל מיני דברים? האם זה קיים גם בחיים שלכם? במה? מה זה נותן לכם?

מתוך הפרשה

תקציר הפרשה: המשך מניין הלוויים * שילוח הטמאים מן המחנה * מתנות כהונה * אישה סוטה * נזיר * ברכת כוהנים * חנוכת המזבח (נדבת הנשיאים).

מבפנים זה נראה אחרת

'תגיד', שאל אותי עוזי, חניך שלי, 'אם כולם מתפללים אותו נוסח של התפילה, למה שהחזן לא יקרא בקול פעם אחת ויוציא את כולם ידי חובה? לא חבל על הטירחא כשכל אחד אומר בעצמו את אותן המילים?!"

"זה נכון שהמילים של התפילה הן אותן המילים", הסברתי, "אבל כל אחד מכניס בהם את בקשותיו האישיות. למשל, בברכת 'חונן הדעת', אחד מבקש שיצליח בלימוד התורה. השני על הצלחה במבחן. השלישי התקשה בהבנת גמרא מוקשית והוא מבקש שהקב"ה יאיר עיניו. וכן בכל ברכה וברכה. חיצונית הנוסח הוא זהה, אבל יש עולם ומלואו שמפרידים בין תפילתו של זה לבין תפילתו של האחר. הקב"ה שומע ומקבל את תפילתו הייחודית של כל אחד. לכן חשוב שכולם יתפללו באופן אישי. לאחר התפילה האישית, החזן חוזר ומתפלל בקול רם. הוא בעצם אומר שכל התפילות שלנו רצויות לפני ה' יתברך. כל אחד לפי ועומק כוונתו, ומה שמאחד אותנו הוא שכולנו כיוונו לשם שמים".

*****

פרשת נשא היא הארוכה ביותר בתורה, בעיקר מפני שהתורה מתעקשת לחזור שוב ושוב על קרבנות הנשיאים למרות שכולם הביאו בעצם את אותו הדבר.

מהי הסיבה לכך?

הרי ידוע כמה התורה מקמצת במילים וכל מילה וכל אות אצלה הם מדויקים לגמרי?

לכל אחד מהנשיאים עלה במחשבה להביא נדבה לחנוכת המזבח בשיעור מסוים. אבל לכל אחד מהם היה כוונה אחרת בנדבה. חיצונית זה נראה אותו דבר כשכולם הביאו בדיוק את אותו הקרבן, אבל עולם ומלואו הפרידו בין קרבנו של נשיא זה לקרבנו של האחר.

לכן התורה לא מוותרת. היא מספרת מה היה הקרבן של נחשון בן עמינדב. לאחר מכן על קרבנו של נתנאל בן צוער וכן הלאה. כל אחד מהם היה חשוב לפני הקב"ה אשר ראה את כוונותיהם ומחשבותיהם בהקרבת הקרבן. בדיוק כמו בנוסח התפילה.

התורה מסיימת בסיכום מדויק של קרבנות הנשיאים, למרות שהיינו יכולים לעשות את החשבון לבד, כדי ללמד אותנו שכולם היו מאוחדים בדבר אחד. הם הביאו את נדבתם בכוונה טהורה לשם שמים.